

A fonók

November elsejétől, világítástól, megkezdődtek a fonók. Mentek a fonósházakhoz. Minden utcában volt, az utcabeli lányok ültek össze egy megbeszélthelyre, egy megbeszéltházhoz. És a fiúk ugyanúgy csináltak, gyűltek össze, barátok, utcabeliek, és mentek, hogy melyik fonótól kezdjék, hová menjenek. Na s aztán, megbeszéltek, s mentek, akkor ha lehetett minden fiú odaült, az a leány mellé, akinek udvarolt, ha a leány is egyezett, esetleg. Volt olyan eset, hogy a fiú szerette a lányt, de a lány nem szerette a fiút. Vagy inverz. Akkor már nem csinált helyet maga mellett a lány, hogy üljen oda a fiú. Tartatta a helyet másnak. Bízott, hogy mejen oda más, mert más fiúk is mentek oda, abba a fonóba. Akkor aztán, ha nem ejtette el a lány az orsót, hogy vegye el a peresztlenét - peresztlen az, ami az orsó végibe van -, akkor úgy csinált, hogy leverte, hogy ejtse le. S akkor hamar kapta, avval szolgálta ki, de levette a peresztlent az orsó végiből, hogy aztat ki kell váltsa a lány bizonyos pusziért vagy egyébért, amivel kellett kiváltsa. Ha a leány nem égyezett abba, hogy váltsa ki, akkor nem kísérte ki a fiút, amikor mént el, távozott el a fonósházból. Akkor a fiú vitte haza a peresztlent, s a bosszújából faragta meg, cifrázta, összevágta, össze-visszavágta s festette ki, vitte vissza más este a fonóba, s ha akkor se váltotta ki a leány, akkor inkább vett egy másik peresztlent és azt hadhatta a fiúnak.

Adatközlő: *id. Kutas János*

Rögzítette: *Kutas Tamás*

Rögzítés időpontja: *2005. október*